

सत्यवाणी :

भौतिक तथा व्यवसायीक सुरक्षाका लागि पत्रकार एकता नयाँ संविधानमा पूर्ण प्रेस स्वतन्त्रता । - नेपाल पत्रकार महासंघ

- नेपाल पत्रकार महासंघ

सम्पादकीय

दश वर्षे जनयुद्धको विरासत

नेकपा (माओवादी) ले वि.सं.२०५२ फागुन १ गते सशस्त्र सद्गृहर्षका माध्यमबाट नौलो जनवादी क्रान्ति सम्पन्न गरी श्रमजीवी वर्गको राज्यसत्ता स्थापना गर्ने उद्देश्यले दीर्घकालीन जनयुद्धको थालनी गरेको थियो । महान् जनयुद्ध ठुल्ठुला फौजी आक्रमण, आधार इलाका तथा जनसरकारहरू घोषणा, बाह्यबुद्धि सम्भौता, १९ दिने जनआन्दोलन हुँदै २०६३ मद्दिसर ५ गते तत्कालीन प्रधानमन्त्री गिरिजाप्रसाद कोइराला र नेकपा (माओवादी) का अध्यक्ष पुष्टकमल दाहाल 'प्रचण्ड' का बिचमा विस्तृत शान्ति सम्भौता भई दुर्दिगएको थियो । यसरी नेकपा (माओवादी) को नेतृत्वमा भएको सशस्त्र सद्गृहको अवधिलाई आम नेपाली जनता र विश्व समुदायले दशवर्षे जनयुद्धका नामले चित्रित गर्ने गरेका छन् । यो शब्द कसैले हटा भनेर आम नेपाली र विश्व समुदायको जनजिब्रोबाट हट्न सक्दैन । नेपाली कम्युनिस्ट आन्दोलनको ७५ वर्षको लामो इतिहास विभिन्न खाले आरोह-अवरोह र आरोप-प्रत्यारोपबाट गुँज्है अगाडि बढेको छ । नेपाली कम्युनिस्ट आन्दोलनमा विभिन्न उत्तरचढाव भए पनि सबैभन्दा ठुलो परिघटना नेकपा (माओवादी)ले गरेको दशवर्षे जनयुद्ध नै हो । सदियाँदेखि जकडिएर रहेको सामन्ती राजतन्त्रात्मक व्यवस्थाको अन्त्य गरी लोकतान्त्रिक गणतन्त्रको स्थापना, संघीयता, समावेशिता, धर्मनिरपेक्षता लगायत तमाम परिवर्तन उत्पीडित वर्ग, समुदायको अपार साथ र सहयोगमा भएको महान् जनयुद्धको जगमा उभिएको छ । जनयुद्धका जगमा स्थापित अधिकार र उपलब्धिहरू राष्ट्रका साभा सम्पत्ति हुन् । ऐतिहासिक रूपमा जनयुद्ध प्रचण्डको नेतृत्वमा नेकपा (माओवादी) ले गरेको भए पनि यसबाट स्थापित पहिचान, अधिकार, मुक्ति, न्याय, समानता र स्वतन्त्रता जस्ता प्राप्त उपलब्धि सम्पूर्ण परिवर्तनकामी नेपालीका साभा मुहा हुन् । तत्कालीन राजा वीरेन्द्रको वंश विनाशपछि बनेका राजा जानेन्द्रले २०५९ माघ १९ गते सम्पूर्ण कार्यकारी अधिकार आफ्नो हातमा लिई 'कु' गरेपछि युद्धरत माओवादी शान्ति प्रक्रियामा आउने र माओवादीले उठाएका एजेन्डामा कांग्रेस, एमाले लगायत सात दल आउने परिस्थिति सिर्जना भएको कुरा दिउँसोको धाम जतिकै छर्लांगा छ । त्यस कारण मूलभूत रूपमा माओवादीको दशवर्षे जनयुद्धले उठाएका एजेन्डाका आधारमा संविधानसभाबाट जनताका प्रतिनिधिद्वारा व्यवस्था परिवर्तन, संविधान निर्माण, संघीयता, समानुपातिक प्रणाली, धर्मनिरपेक्षेता, महिला, दलित, मधेसी, आदिवासी, जनजाति, थार, अल्पसंख्यक, राज्यद्वारा पछाडि पारिएको भूगोलमा बसोबास गर्ने समुदायमा उच्च राजनीतिक जागरणसहित पहिचान र अधिकार स्थापित भएको हो ।

सुवर्ण अवसर !

सर्वर्ण अवसर !!

सुवर्ण अवसर !!!

यस गोल्डेन गेट महिलापाल एकडेंगी प्राप्ति. शाखा कार्यालय कोहलपुर ३ पेलेनघोकमा उद्घाटन को अवसरमा विभिन्न कोर्समा ५०% छुटमा विभिन्न कक्षाहरू संचालन हुन गरिरहेको हुदा तालिम लिब चाहनुहुने व्यक्तिहरूले रामपत गर्नुहुन अनुरोध गरिन्छ ।

तालिमहरू / सिट

तपशिल

फारम भर्ने अनितम मि

ਮਨੋ ਮਿਤਿ :-

સાધુ પદ્મે મહા

ગોલ્ડિન્સ ગેર માલ્ટિપલ એકોડેક્સ્પી પા લિ

ਪ੍ਰਾਤਿ ਕਾਰਾਈ : ਕੋਟਲਾਹਾ ਦੂਜੇ ਸੰਗਧਾਰੀ, ਵੱਡੇ

शास्त्र कार्यालय : कोहलपुर-३, पेलेन्होक बाँके

ସମ୍ପର୍କ ନଂ. ୦୯୮୫୨୨୫୬୭୦୩, ୦୮୯୮୨୨୦୮୦୦୫, ୦୯୬୬୧୧୬୭୧୬୫ | goldengate2075@gmail.com

एनपिएलले झारेको सप्ताह

डा. शोभाकर पराज़ली

धेरै धनराशि लगानी गरिएको पहिलो घरेलु प्रतियोगिता हो । यसले देशीय मात्रै नभई अन्तर्राष्ट्रियरूपमा पनि चर्चा बढुन सफल भयो । यसले नेपाली खेल र खेलाडीको अन्तर्राष्ट्रिय परिचय उचाइमा पुर्याएको मात्रै छैन, बरु खेल क्षेत्रको विकासमा नयाँ आयाम पनि थपिदिएको छ । जसरी नेपाली खेलाडीको अन्तर्राष्ट्रिय परिचय उँचो भएको छ, त्यो भन्दा अग्लो नेपाली क्रिकेटको परिचय अन्तर्राष्ट्रियस्तरका खेलाडीहरूले पनि बनाइदिएका छन् । एनपिएलमा सहभागी आठ फ्रेन्चाइज समूहका लागि विभिन्न देशबाट आएका दर्जन बढी अन्तर्राष्ट्रिय खेलाडीले नेपाल र नेपाली खेलकुदलाई विश्व मञ्चमा पहिचान पुऱ्याउन सहयोग पुगेको छ । विदेशी खेलाडी नेपालको घरेलु प्रतियोगितामा भाग लिन आउँदा नेपाली खेलाडीमा उत्साह मात्रै सञ्चार भएको छैन, बरु उनीहरूले नेपालको प्राकृतिक र नेपाली भूगोलको समेत परिचय विश्वमाभ पुऱ्याएका छन् । यसरी हेर्दा क्रिकेटको यो घरेलु महाकुम्भले खेलमात्रै नभएर आर्थिक, सामाजिक र पर्टकीय हिसाबले पनि देशलाई निकै फाइदा पुगेको छ र सँगसँगै क्रिकेटको यो महामेलाले खेलको मनोरञ्जन मात्रै नभएर देशको अर्थतन्त्रलाई एउटा दिगो दिशा पनि दिएको छ । यो सँगै एनपिएलले सामाजिक एकता तथा साम्प्रदायिक सद्भावको सुगन्ध पनि छेरेको छ । नेपालमा धेरै प्रकारका खेलहरू छन् । ती सबका आआफ्ना महत्त्व मान्यता

र इतिहास छन् । तिनले हाम्रो समाजलाई भावना र आत्मीयरूपमा पनि जोडिआएका छन् । कुनै कुनै खेलहरू यस्ता पनि छन्, जसले समुदायको पहिचान बोकेका हुन्छन्, इतिहास बोकेका हुन्छन् । ती आफैमा हाम्रा समाजिक र सांस्कृतिक पहिचान पनि बनेका छन् । करितपय खेलले नेपाललाई अन्तर्राष्ट्रियरूपमा चिनाइहेका छन् । त्यसै पछिल्लो समय नेपाललाई चिनाउने एउटा आयाम बनेको छ, क्रिकेट पनि । क्रिकेटको विश्व इतिहास सदियौं लामो छ । १६ औं शताब्दीको शुरुआततिर बाहिर खेलिन थालेको यो खेल नेपालमा भने १९औं शताब्दीतिरमात्रै शुरुआत भएको देखिन्छ । त्यो बेलाको राजनीतिक र सामाजिक व्यवस्था अनि अवस्थाका कारण यो खेल कुनै बेला दरबारका पर्वालभित्र मात्रै सीमित थियो । अर्थात् शासकहरूले

आप्नो परिवारको मनोरञ्जनका लागि मात्रै यो खेल खेल्न शुरु गरेका थिए शासकीय दायराबाट विस्तरै गल्ले र मैदानसम्म आइपुगेको क्रिकेटले अहिले चौतर्फी उत्साह थपिरहेको छ साँधुरा गल्ली, खेलबारी र अप्ट्यायर मैदानबाट उठेर नेपाली क्रिकेट अहिले विश्वस्तरीय प्रतिस्पर्धासम्म पुगिसकेको इतिहास छ । यो खेलको साँधुरो इतिहासमा अहिले यो निकै विराट भइसकेको हो र अभ उज्यालो भविष्यको यात्रामा अधि बढिरहेको छ । १६ औं शताब्दीतीव्र युरोपबाट सुरु भएको यो खेल अब विश्वभरि फैलिइसकेको छ । र, यो खेल अब मात्रै मनोरञ्जनका लागि मात्रै रहेन बरु क्रिकेट अब कैयौ राष्ट्रका लागि अर्थतन्त्रको एउटा हिस्सा बनिसकेको छ । नेपालमा कुनै बेला बेलायतिरिक्त सिको गरेर राणाहरूले आफ्ना सन्तान र परिवारबीच मनोरञ्जनका लागि पर्खालिभित्र शुरु गरेको क्रिकेट अहिले हरेक नयाँ जन्मिने बालकको सपन बनिसकेको छ । त्यसैमा उनीहरूले भविष्य देखिरहेका छन् र खोजिरहेका छन् । नेपालमा राणा शासनकालदेखि नै क्रिकेटको शुरुआत भएको देखिन्छ २००४ सालमै नेपालमा क्रिकेट सङ्ग गठन भएको थियो तर त्यसले २०५३ सालमा आएर मात्रै अन्तर्राष्ट्रिय क्रिकेट सङ्घबाट मान्यता पायो । यद्यपि दरबारका पर्खाल नाथेर आम नागरिकस्तरमा क्रिकेट खेल २००९ सालदेखि नै खेल शुरु भएको इतिहासहरू भेटिन्छन् । सुधार आधुनिकतातिर भुकाव राख्ने करितपर राणा शासकहरूले जनस्तरमै त्य

बेलादेखि क्रिकेट खेलाउन शुरू गरेका
थिए । १९१९ तिर दरबार हाइस्कुलमा
क्रिकेट खेलाइएको थियो तर खुल्लारूपमा
२०३७ सालतिर मात्रै राष्ट्रियस्तरका
क्रिकेट प्रतियोगिता आयोजना भयो
यस प्रतियोगितामा अञ्चलस्तरीय
समूहहरू सहभागी भएका थिए
त्यसपछि विस्तारै गति लिन थालेका
क्रिकेटले २०४६ साल तथा २०५०
सालपछि व्यावसायिकरूपमा पनि
गति लिन थाल्यो । यसरी शासकको
दरबारिया पर्खाल अनि साँझारा गर्ल्स
र घाँसे मैदानहरू हुँदै अहिले नेपाल
क्रिकेट अब अन्तर्राष्ट्रियस्तरसम्म
पुगिसकेको छ । नेपाल अब एकदिवसीय
क्रिकेटको मान्यता प्राप्त राष्ट्र
मात्रै होइन, विश्वकपको प्रतिस्पर्धासम्म
पुगिसकेको देश बन्न सफल भएको
छ । पुरुष क्रिकेट मात्रै नभए
नेपालको महिला क्रिकेट पनि अहिले
विश्वस्तरीय प्रतिष्पर्धामा भाग लिनसक्ने

भइसकेको छ । खासगरी अहिले क्रिकेट खेल एशियाली राष्ट्रहरूको एउटा दुकहुकीका रूपमा स्थापित भइरहेको छ । छिमेकी भारतमा त यो खेल हरेक नागरिकको आस्थाजस्तै बनिसकेको छ । यहाँ क्रिकेटलाई मनोरञ्जन, आर्थिकोपार्जन अनि व्यवसाय मात्रै होइन, यसलाई त धेरै भारतीयले आफ्नो राष्ट्रियताको मानकसमेत बनाइसकेका छन् । अर्थतन्त्रका हिसाबले हेनैं हो भने त विश्व क्रिकेटको आधाभन्दा बढी हिस्सा भारतकै देखिन्छ । यसमा लगानी गर्नेहरूको तँचाडमछाँड मात्रै होइन, त्यसले गर्दा धेरै खेलाडीको जीवनस्तर पनि उकासिएको छ । अहिले भारतमा ससाना प्रतियोगिताहरू मात्रै होइन, टोलटोलका क्रिकेट खेलाडीहरूको समेत प्रमुख आर्थिक र जीवनको आधार यही खेल बनेको छ र विस्तारै नेपालमा पनि अब हरेक खेलाडीले क्रिकेट खेलेरै जीवन धान्ने आधारहरू तयार भइरहेका छन् । खर्खरै सम्पन्न एनपिएलको पहिलो संस्करण त्यसकै एउटा जीवन्त उदाहरण हो । एनपिएलको पहिलो संस्करणमै देखिएको लगानीको उत्साहले नेपालको अर्थतन्त्रलाई चलायमान बनाएको छ । यसको शुरुआती भव्यताले एकातिर क्रिकेटमाथि लगानी सम्भावनाका ढोकाहरू खुलेका छन् भने यसबाट अरु व्यापार व्यवसायमा पनि फाइदा नै पुगेको छ । नयाँ पुस्ताका खेलाडीहरूलाई आकर्षित गर्न मदत गरेको छ भने स्थापित खेलाडीहरूलाई पनि अब भविष्यका लागि देश छोडुनुपर्ने बाध्यता हट्टैचै भने सन्देश दिएको छ । खेल खेलेरै नेपालमा पनि आरामदायी जीवन बाँचन सकिन्छ भन्ने एनपिएलले छोडेको छ । हरेक खेल जति व्यक्ति वा उसको व्यक्तिगत स्वास्थ्य तथा मनोरञ्जनका लागि आवश्यक छ, त्यतिकै राष्ट्र र राष्ट्रियताका लागि पनि खेलक्षेत्र सबल हुन जरुरी छ । तर हाम्रो राज्यको नीतिगत तहमै खेल क्षेत्रलाई उत्तिसारो प्राथमिकता दिएको देखिँदैन । त्यसमा पनि खेल अनि खेलाडीको वृत्तिविकासका लागि गठन भएका सङ्घसंस्थाहरूमै राजनीति घुस्दा अभ तहसनहस हुँदै गइरहेको अवस्था छ । टोलका गल्लीहरू हुँदै अन्तर्राष्ट्रिय मैदानसम्म पुगिसकेको नेपाली क्रिकेटको अवस्था पनि त्यो भन्दा फरक छैन । क्रिकेटमात्रै होइन, अहिलेसम्म जति पनि खेलमा नेपालको नाम गाँसिएको छ, त्यो सब मात्रै खेलाडीको आफ्नो मेहनत र परिश्रमबाट मात्रै सम्भव भएको देखिन्छ । राज्यले न खेल क्षेत्रमा लगानी गरेको छ न खेलाडीलाई प्रोत्साहन गर्न सकेको छ । अन्तर्राष्ट्रियस्तरसम्म पुगिसकेको क्रिकेटको हकमा पनि राज्यको यही र यस्तै उदासिनता छ । अहिले सम्म नेपालमा अन्तर्राष्ट्रिय मापदण्ड अनुसारको क्रिकेट मैदानसमेत छैन । अन्तर्राष्ट्रिय क्रिकेट संघको आधिकारिक मान्यता पाइसकेपछि २०५५ सालमा नेपालले पहिलो पटक अन्तर्राष्ट्रियस्तरको क्रिकेट प्रतियोगिताको आयोजना गर्ने मौका पाएको थियो । त्यही मौकामा कीर्तिपुर र पुल्चोकमा क्रिकेट मैदानहरू बनेका थिए । यद्यपि, पहिलोपल्ट भएको त्यो अन्तर्राष्ट्रियस्तरको एसिसी ट्रफीमा नेपाल सबै खेलहरूमा पराजित भयो । तथापि, त्यसबाट नेपालमा क्रिकेटको व्यावसायिक यात्राको शुरुआत भएको मानिन्छ । त्यो बेला बनेको क्रिकेट मैदान नेपालमा ठूला प्रतियोगिताहरू खेल्ने र खेलाउने एकमात्रै रङ्गशाला हो । यति हुँदासम्म पनि राज्यले रङ्गशालालागायत खेल क्षेत्रको भौतिक बिकासमा खासै उदार भएको देखिँदैन । ठाउँठाउँमा मैदानहरू बन्न शुरु भए पनि राज्यले त्यसको अपनत्व नलिँदा ती ललितपुर अवस्थामा छन् । खेल क्षेत्रको यो भौतिक दूरावस्थासँगै कैयौं खेलाडीको पनि त्यस्तै अवस्था छ । एनपिएलकै बेला थाहा भयो विश्वभरि थुप्रै त्यस्ता राम्रा नेपाली खेलाडीहरू पनि छन् । यही प्रतियोगिता खेलनका लागि विश्वका दूल्दूला क्लबहरूमा खेल्ने नेपाली मूलका खेलाडीहरू पनि एनपिएलमा सहभागी भए । उनीहरूलाई नेपालमै बस्ने वातावरण बनाउनु राज्यको दायित्व हो । त्यस्तै मैदानहरूको अन्तर्राष्ट्रिय मापदण्ड अनुसारको स्तरोन्नतिले अरु पनि थुप्रै अन्तर्राष्ट्रियस्तरका प्रतियोगिताहरू यहाँ खेलाउन सकिन्छ भन्ने सन्देश पनि एनपिएलले छोडेको छ । एनपिएलको पहिलो संस्करणमा खेलाडी, खेल क्षेत्र वा आर्थिक तथा सामाजिक क्षेत्रमा जुनखालको उत्साह, उमङ्ग र गतिशीलता देखिएको छ त्यसलाई राज्यले अवसरका रूपमा लिनुपर्छ । सबैभन्दा पहिला खेल क्षेत्रमा भाँगिएको राजनीतिको अन्त्य हुनुपर्छ । अनि राज्यले नीतिगत तहमै खेल क्षेत्रको भौतिक विकास र खेलाडीको व्यक्तिगत जीवनका लागि निर्णायिक भूमिका खेल्नुपर्छ । -गोरखापत्र

सहजताका लागि बडाबाटै सेवा

नमस्ते समचारदाता
सल्यान, पुष/०८

स्थानीय सरकारले समुदायमा सेवालाई सर्वसुलभ बनाउन नयाँ नयाँ अभ्यासको थालनी गरेका छन् । पालिकाले गाउँधरमै पुगेर सामाजिक सुरक्षाभत्ता वितरण, ज्येष्ठ नागरिको स्वास्थ्य परीक्षण, बिदाका दिन स्वास्थ्य संस्थाबाट सेवा प्रवाह, बडा र बस्तीमै पुगेर योजना सम्झौता जस्ता अभ्यास गर्न थालिएको छ । कपुरकोट गाउँपालिकाले गत वर्षदेखि बडाका बस्तीमै पुगेर योजना सम्झौता गर्दै आएको छ । सर्वसाधारणको सहजताका लागि तथा पालिकामा धाउनुपर्न बाध्यताको अन्त्य गर्न गाउँपालिकाले बडाबाट योजना सम्झौता सुरु गरेको कपुरकोट गाउँपालिकाले जनाएको छ । चालु आर्थिक वर्षमा बडाबाट योजना सम्झौताको कार्यलाई निरन्तरता दिएको गाउँपालिकाका प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत भरतकुमार ओलीले जानकारी दिनुभयो । उहाँका अनुसार आव २०८१/८२ मा सानाहुला गरी जम्मा ९७ वटा योजना रहेकोमा पाँच वटा पालिकाको आफै मेसिनबाट सडक निर्माण गरिने भएको हो । २० वटा अमानतबाट, कार्यदेशबाट १७ वटा, उपभोक्ता प्रणितिमात्र ३३ तरा ५ तितान्तर

व्यवस्थापन समितिबाट १२ वटा सम्भौता भई काम भइरहेको छ । अन्य १३ वटा योजनामा तत्काल सम्भौताको तयारी भएको छ । वडाबाटे योजना सम्भौता भएपछि कपुरकोट गाउँपालिका-२ का वडाध्यक्ष ईश्वर बुढाले उपभोक्तालाई पालिकासम्म पुनर्पुर्ण बाध्यताको अन्य भएको बताउनुभयो । यस्तै त्रिवेणी गाउँपालिका सल्यानले पनि वडाबाटे योजना सम्भौताको काम थालनी गरेको छ । चालु आवदेखि पालिकाले वडाबाटे सम्भौता सुरु गरेको हो । पालिकाले छ वटा वडामध्ये ४ र ५ मासमध्ये अगाडि बढाएको छ भने अन्यमा सम्भौता प्रक्रियालाई अगाडि बढाएको छ । त्रिवेणी गाउँपालिकाका अध्यक्ष खिमबहादुर गवतले

सेवाग्राहीले विगतमा विभिन्न किसिमका समस्या भोग्दै आएको र सानोरितिनो योजनाका लागि पालिका आउनुपर्ने बाध्यताको अन्त्य गर्न वडाबाटै योजना सम्भवौताको काम गरिएको बताउनुभयो । उहाँका अनुसार वडामै योजना सम्भवौता गर्दा योजनाबारे लाभग्राहीमा अपनत्व र पारदर्शिता कायम हुने छ । शारदा नगरपालिका सल्यानले वडाबाटै सामाजिक सुरक्षाभत्ता वितरण गरेको छ । शारदा नगरपालिकाले १५ वटै वडा कार्यालयबाट सामाजिक सुरक्षाभत्ता वितरण गरिरहेको प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत ओमप्रकाश देवकोटाले जानकारी दिनुभयो । उहाँका अनुसार पालिकाभित्रका छ हजार १३० जना लाभग्राहीलाई सामाजिक सुरक्षाभत्ता वितरण भएको छ । शारदा नगरपालिकाका अधिकांश ज्येष्ठ नागरिक र अशत्तहरू वडामा बैङ्ग नहुँदा सदरमुकाम तथा श्रीनगर बजार जानुपर्दा विभिन्न सास्ती भोग्दै आएका थिए । शारदा नगरपालिका-९, सुनचौरका ८३ वर्षीय हर्कंबहादुर बस्नेतले घन्डै दुई घन्टा हिँडेर जिल्ला सदरमुकामस्थित बैङ्गमा आउनुपर्ने बाध्यता हटे को बताउनुभयो । घरबाट बैङ्गसम्म आउँदा करिब दुर्घ घन्टा हिँडनुपर्ने र भिडभाडका कारण बैङ्गमा लामो समय पालो कुर्नपर्ने बाध्यताको अहिले अन्त्य भएको छ । शारदा नगरपालिका-८, मार्के बरगाँकी ६० वर्षीय अपाङ्गता भएकी महिला कमला नेपालीले बैङ्गका कर्मचारी, वडाका कर्मचारी र सुक्षाकर्मीको सहयोगमा वडाबाटै भत्ता पाउन थाले पछि सहज भएको बताउनभयो ।

हिउँदे वर्षा नहुँदा किसान चिन्तित

नमस्ते समचारदाता
जाजरकोट, पृष्ठ/०८

हिँडे वर्षा नभएपछि किसानमा
चिन्ता बढेको छ । हिँडे बालीका लागि मदिसर र पुसको
पहिलो सातासम्म पनि पानी
नपरेपछि उनीहरू चिन्तित
बनेका हुन् । गत वर्ष कातिक १७
गतेको भूकम्पबाट जनधनको
क्षति बेहोरेका जाजरकोटका
बासिन्दा हिँडे वर्षा नहुँदा
उत्पादन कम हुने चिन्तामा
पिरोलिन थालेका छन् । गत
वर्षको भूकम्पमा खेती लगाएको
जमिनमा त्रिपाल र अस्थायी
ठहरा बनाएर बस्नु परेको थियो ।
खेती भित्त्याउन नपाएका
सर्वसाधारण यस वर्ष हिँडे
बाली लगाएपछि पनि पुसको
पहिलो हप्तासम्म पानी नपर्दा
उत्पादन नहुने भन्दै कसरी
जीविका चलाउने भन्ने मा
छन् । भेरी नगरपालिका-१३
का भक्तबहादुर बटालाका
अनुसार जाजरकोटका सात वटै
पालिकामा आकासे पानीको
भरमा खेती गरिन्छ । खेतबारीमा
लगाएको हिँडे बालीले पानी
नपाउँदा सुक्न थालेको छ ।

सिँचाइ सुविधा नभएका
 भेरी नगरपालिकाभित्रका कुदु,
 जगतीपुर, भुर, पुन्मा, भेरे,
 भुरचौर, सालटाकुरा, रिसाड
 मैदे लगायतका गाउँबस्तीमा
 खानेपानीको समेत अभाव
 छ । त्यहाँका किसानले आकासे
 पानीको भरमा खेती लगाउने
 गरेका छन् । गत वर्षको हिउँदे
 खेती भूकम्पले बिगाच्यो ।
 यस वर्ष पानी नपरी खेतबारीमै
 सुकूछ कि भन्ने चिन्ता किसानमा
 परेको छ । कृषि पेसाबाट
 जीविकोपार्जन गरेका सर्व
 साधारण हिउँदे र बर्खे बाली
 बिग्रिन थाले पछि भारततिर
 जान बाध्य छन् । भेरी

नगरपालिका-१२ का साउने
लुहारले बर्खे खेतीले पनि
समयमा पानी नपाएको र हिँडै
खेतीले पनि पानी नपाउँदा
कृषि पेसाबाट जीवन निर्वाह
गर्न कठिन हुने बताउनुभयो ।
खडेरीका कारण बर्खे तथा
हिँडै बालीको उत्पादन तथा
उत्पादकत्वमा कमी आउन
थालेपछि रोजगारीका लागि
भारत जानुपर्ने बाध्यता छ ।
भूकम्पले ढलेका घर बनाउन
सकिएको छैन । जस्ताको
छानामुनि ज्याला मजदुरीबाट
ल्याएको मानोले छाक टरेको छ ।
माघ महिनासम्म पनि आकाशबाट
पानी नपरे खाद्य सङ्कट हुन
सक्ने खतरा रहेको स्थानीयको
भनाइ छ । केही वर्ष अधिसम्म
खेतीपाती राप्रो हुन्थयो र
काम गर्ने जाँगर चल्थयो ।
अहिले मौसम परिवर्तन
हुँदै गएपछि खडेरीका कारण
जमिनको उर्वराशक्ति कम हुँदै
गएको लुहारले बताउनुभयो ।
खेतीयोग्य जमिनको उत्पादन
तथा उत्पादकत्वमा कमी
आउन थालेपछि कृषि पेसाप्रति
किसानको रुचिमा कमी देखिन
थालेको छ । खेतबारीमा लगाएको
बालीले समयमै पानी र मल
नपाउँदा किसानले खेतीयोग्य
जमिन बाँझो छोडै आएका
छन् ।

जमिनमुनिबाट सुन निकालिदिने भन्दै दुई करोड ठगी

नमस्ते समचारदाता
नेपालगञ्ज, पृष्ठ/०८

जिल्ला प्रहरी कार्यालय बाँकेले जमिनमुनिभाट सुन निकालिदिने भनेर दुई करोड रुपियाँ ठगी गर्ने एक भारतीय नागरिकलाई पक्राउ गरेको छ । जमिनमुनि धैरै सुन देखिएकोले सो निकालिदिने भन्दै पटक-पटक गरी नेपालगन्ज १९ का नसिर अहमद बेहनाबाट दुई करोड ठगी गर्ने भारतको बलरामपुरीस्थित सिंहपुरीका ४२ वर्षीय सदाबुद्धिन हलवाईलाई प्रहरीले पक्राउ गरेको जिल्ला प्रहरी कार्यालय बाँकेका प्रवक्ता एवं डिएसपी आयुषप्रसाद जोशीले बताउनुभयो । उहाँका अनुसार हलवाईलाई चार दिनको म्याद थप गरी अनुसन्धान सुरु गरिएको छ । पक्राउ परेका हलवाईबाट एक हजार ४९ वटा पहेंलो सिक्का, तिन वटा माटोको धैंटो, तीन वटा पितलको धैंटो धातले पत्थर, तीन वटा धातुले बनेको डिब्बा, ताविजसहितको एक डिब्बा, उर्ध्व अक्षरमा लेखिएको किताब एउटा, भारतीय नम्बरको युपी ३२ पीपी ६११० नम्बरको कार र नेपाल तथा भारतीय बैङ्कका चेक तथा भौचरहरू बरामद भएको प्रहरीले जनाएको छ । जमिनमुनि सुनले भरिएको धाँडो गाइएको देखिएको जनाउँदै विभिन्न व्यक्तिले सो निकालिदिने भन्दै ठगी गर्न सक्ने सम्भावना रहेकोले सचेत रहन सम्पूर्ण जिल्लावासीलाई जिल्ला प्रहरी कार्यालय बाँकेले आग्रह गरेको छ ।

नजिकैको जमिनबाट सुन निकालिदिन्छु भनेर स्थानीय नसिर अहमद बेहनाबाट पटक-पटक गरी दुई करोड रुपियाँ हलवाईले ठगी गरेको उजुरीको आधारमा भारतीय नागरिकलाई पक्राउ गरिएको हो । भारतीय नागरिक हलवाईलाई नेपालगञ्ज वडा नम्बर ४ स्थित बसपार्क नजिकैबाट नियन्त्रणमा लिएको जिल्ला प्रहरी कार्यालय बाँकेका प्रवक्ता डिएसपी जोशीले जानकारी दिनुभयो । उहाँका अनुसार हलवाईलाई चार दिनको म्याद थप गरी अनुसन्धान सुरु गरिएको छ । पक्राउ परेका हलवाईबाट एक हजार ४९ वटा पहेंलो सिक्का, तिन वटा माटोको धैंटो, तीन वटा पितलको धैंटो धातले बनेको एउटा चेन, धातुले बनेको एउटा गणेशको मूर्ति, विभिन्न आकार प्रकारका ६०० भन्दा बढी पत्थर, तीन वटा धातुले बनेको डिब्बा, ताविजसहितको एक डिब्बा, उर्दू अक्षरमा लेखिएको किताब एउटा, भारतीय नम्बरको युपी ३२ पीपी ६११० नम्बरको कार र नेपाल तथा भारतीय बैड़का चेक तथा भौचरहरू बरामद भएको प्रहरीले जनाएको छ । जमिनमुनि सुनले भरिएको भाँडो गाइडिएको देखिएको जनाउँदै विभिन्न व्यक्तिले सो निकालिदिने भन्दै ठगी गर्न सक्ने सम्भावना रहेकोले सचेत रहन सम्पूर्ण जिल्लावासीलाई जिल्ला प्रहरी कार्यालय बाँकेले आप्रह गरेको छ ।

गाउँपालिका द्वारा जारी सन्देश

१. आपनो घर आगन सफा राखौं।
  २. विकास निर्माणको काममा जन सहभागीता जुटाऊँ।
  ३. बालबालिका लाई विद्यालय पठाऊँ काममा नलगाऊँ।
  ४. हावाहुरी चल्ने समयमा आगो जथाभावी नबालौं। बाल्नु परे पनि काम सकिना साथ तुरुन्त निभाउने गरौं।
  ५. छाडा चौपायाहरुलाई नियन्त्रण गरौं।
  ६. जन्मदर्ता, विवाहदर्ता, मृत्युदर्ता, बसाईसराई, व्यक्तिगत घटनाहरु समयमै नै दर्ता गरौं।
  ७. आपनो तिरु पर्ने कर समयमै तिरी जरीवाना बाट बचौ।
  ८. सभ्य समाजको निर्माणमा सहयोग पुऱ्याऊँ।
  ९. दुर्व्यसनबाट बचौं र बचाऊँ, घरेलु हिंसा विरुद्ध डटेर लागौं।
  १०. सार्वजनिक सम्पत्तिको संरक्षण गरौं। हरेक विकास निर्माणका कार्यहरुमा काँधमा काँध मिलाएर अघि बढौं।

खार्पुनाथ गाउँपालिका हुम्ला

जन्म, मृत्यु, विवाह, बसाई सराई र सम्बन्ध विच्छेद
लगाएतका व्यक्तिगत घटनाहरू भएको ३५ दिन मित्र
गाउँपालिकाको सम्बन्धित वडा कार्यालयमा गई दर्ता
उपायी

महावै गाउँपालिका

कालिकोट

जन्म, मृत्यु, विवाह, बसाई सराई र सम्बन्ध तिच्छेद
लगाएतका व्याकिंगत घटनाहरु भएको ३५ दिन भित्र^४
गाउँपालिकाको सम्बन्धित वडा कार्यालयमा गई दर्ता
गराउँ ।

नाम्खा गाउँपालिका